Anul II Nr. 29

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Popa Petre 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

4 PAGINI 3 LEI

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ŞI CULTURA ROMANEASCA

DUMINICĂ 11 MAI 1941

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 300 lei pe an
Pentru autorităţi 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. [illegible]

Ce ar fi Cinstea la Conducere

TESTAMENTUL LUI VICTOR IAMANDI

de TOMA VLĂDESCU

Cenzura ne-a pasionat din prima zi, în persoana Generalului Antonescu, a fost această implacabilă [illegible] de cinste care, după atâtea [illegible], trebuia în sfârşit să apară odată cu el. Am trăit până azi în scandalul fără nume al unei Sodome. La toate răspântiile oameni calificaţi te amăgeau cu codul penal, îşi construiau averi cu legi şi te învăţau să trăieşti — iar până la înaltele posturi din Stat nu puteai să te urci decât după un lung stagiu făcut în ruşine, în mârşăvie şi infamie!

Era pretutindeni un lux amar de promovare şi de cinism, un climat penibil în care desfrâul, indiferenţa, apetiturile fără măsură, cariera în afaceri, pe faţă sau de ghişeu, din bunul aproapelui, îşi dădeau întâlnire peste tot desenul colectiv în care trăiam.

Nu mai departe, astăzi chiar, citeam undeva câteva dispoziţii din testamentul nefericitului Iamandi, fostul ministru din trecutul regim al monstruozităţilor pe care le ştim.

Un om — interesant — în sfârşit îşi declară averea. A cumpărat astfel o vie la Huşi-Iaşi, în anul 1930, un teren arabil la bariera Păcurari, la în anul 1938, altă vie, tot la Lucian, dar asta cumpărată la 1938 (în fiecare an câte o vie!); o vie în sfârşit la Hinaia, cumpărată, aceasta, în 1939 — adică tot în anul în care devenise dimpotrivă proprietarul primei podgorii. Şi fireşte că nu sunt aici toate bunurile pe care le posedă fostul împărţitor al Dreptăţii din regimul trecut!

Dar cum omul simţea că atâtea achiziţii nu s'ar fi putut explica uşor, el mai arată că înaltele demnităţi pe care le-a ocupat îi aduceau „venituri", că a mai avut pe lângă ele „locuri" în consilii de administraţie şi, în plus — în plus! — largile ajutoare băneşti ale „binefăcătorului" inginer N. Malaxa...

„Ajutoarele" lui Malaxa

Vra-să-zică un om căruia în atâtea situaţii pe care le avea, i se va fi întâmplat, e sigur, să respingă de atâtea ori cereri de numire cu 3.000 lei pe lună — pe care le fac atâţi nenorociţi intelectuali din ţara asta! — omul acesta, aşa dar, nu se mulţumea pentru sine nici cu salariile înaltelor demnităţi (care mai aduceau şi „venituri"...), nici cu „locurile" (la plural!) din consiliile de administraţie, şi nici cu largile ajutoare băneşti ale „binefăcătorului" Malaxa... Fiindcă omul ăsta mai avea şi datorii! Mărturiseşte el singur în testamentul acesta: „datorii mai vechi (!) şi mai noui (!) în valoare de 3.500.000 lei!

Datorii însă pe care tot d. Malaxa a primit moştenirea să le achite...

Şi atunci cum se împăca omul ăsta cu conştiinţa lui, — nu mă întreb! Cum putea el — tocmai el, conducător în stat, — să ia tot, când ştia bine că cei pe cari-i conduce sunt de cele mai multe ori muritori pe drum. Că studentul n'are cărţi — nici pâine. Că ţăranul este bolnav şi supt până la măduvă de nevoi! Că soldatul era mizer şi trenţăros... Cum?!

Iar el ce „încasa"? Aţi văzut! Mai întâi „înaltele demnităţi" cu salariile respective... Apoi aceste înalte demnităţi văd că mai aduceau şi bizare „venituri"! Apoi consiliile de administraţie în care nu ştiu dacă era chemat Victor Iamandi pur şi simplu... sau „ministrul" Victor Iamandi! Şi în sfârşit — în sfârşit — bietul om, în atâta neagră mizerie, mai avea nevoie desigur să fie ajutat: şi îl ajuta întâmplător chiar d. N. Malaxa...

Dar de ce acest domn Malaxa îl ajuta atât de „larg" pe Iamandi — şi nu mă „ajuta"... pe mine de pildă! (care nu aveam nici înalte demnităţi, nici veniturile lor, nici consiliile de administraţie — şi nu le aveam poate tocmai fiindcă erau ocupate... de Iamandi)!

Şi nu cumva atunci acest binefăcător şi ciudat filantrop cumpăra, mai de grabă, cu „ajutoarele" lui — bine distribuite! — complicitatea unui ministru?

Dar ar mai fi desigur o mie de întrebări care se pun acum pe marginea unui testament... Şi lângă o groapă destul de nenorocită, se ridică totuş atâta zâmbet amar! Omul care nu se mai sătura, avid să prade şi să consume tot, capabil să luxurieze, aşa cum arătam deunăzi, peste mizeria comună, — şi pentru asta jefuind avutul public, prădând dramatica mizerie a unui neam!

Şi este toată viaţa noastră publică aici, — toată până la 6 Septembrie! Aceşti politicieni, tâlhărind administraţiile care li se dădeau — sau, în punga marilor industriaşi verroşi, dansând până la sfârşit peste dezastrul hotarelor!

Victor Iamandi, — Dumnezeu să-l ierte, fireşte, fără să ştiu dacă va fi atât de uşor! Şi nu şi-ar mai avea locul desigur, nici chiar acest rechizitoriu post-mortem... Dar iată lumea în care am trăit! Ea este toată în acest testament sdrobitor, în care un biet om aşa de strâmtat de viaţa pe care a dus-o îşi mai făcea încă iluzia că s'ar fi putut apăra!

Şi iată mai ales ţara în care la 6 Septembrie trecut, Generalul Antonescu intra cu atâta misiune liberatoare.

În alt loc în sfârşit mai făceam distincţia între lege şi Dreptate, între lege şi cinste — între „legal" şi „cinstit".

Este „legal" desigur faptul că atâţi guvernanţi au luat din banul public sume disproporţionale cu care şi-au plătit serviciile conform unor „legi", pe care de altfel şi le-au făcut. Este „legal", fiindcă existau aceste „legi" desigur... Dar este „cinstit"? O Societate este un schimb egal de servicii, fiecare aducând o contra-valoare exactă a bunurilor pe care el însuşi le ia. Dar când cererea lui este disproporţional nu numai cu ceea ce el însuşi aduce, dar şi cu ceea ce pot alţii să ia — atunci unde mai este adevărul, unde mai este cinstea acelui acord de bază care dă viaţă societăţilor noastre?

Dar şi discuţia aceasta nu se poate uşor rezuma. Ea trebue văzută desigur în textul ei (Învierea nr. 28).

Este puţin — este mult chiar! — situaţia acestui trist Victor Iamandi pe care l-am văzut cu atâtea vile, vii şi moşii, cu atâtea salarii, „venituri" şi ajutoare chiar, dar care, în atâta opulenţă, s'a putut simţi bine totuşi lângă neafârşita mizerie pe care o afla împrejur... Pe care rapacitatea lui colabora s'o facă! Va fi achiziţionat el, poate, „legal" toate lanurile pe care le înşiră... E sigur însă că numai „cinstit" n'ar putea niciodată să se cheme atâta destrăbălare şi jaf!

OCTAVIAN GOGA

Prietenii noştri Mucichescu-Tunari, Husaruţ şi ceilalţi încep astăzi, în altă parte a ziarului, mărturisirea covârşitoarei noastre emoţii la aniversarea celor trei ani dela moartea lui Goga. Şi accentul vehement al lui Mucichescu, şi frumosul cântec al lui Husaruţ, ar fi poate de ajuns să arate cât dolin a continuat a rămânea în casa aceasta, pe urmele marelui cântăreţ al pătimirii.

Iar noi încercăm în zadar să ne spunem cuvântul pe care-l avem în depărtarea unui atâta de luminos mormânt — şi nu ne este amintit acum să ne regăsim aşa cum am vrea în corul întunecat al acestor plângeri... Ne trebue desigur altă stare de spirit, altă linişte — ne trebue alte zidiri! Astăzi un sentiment de revoltă poate, ne ţine mai mult...

Ne gândim că nu au fost mulţi oameni atâta de înjunghiaţi ca Octavian Goga! Ne gândim că poetul a trebuit să moară fără să-şi poată desfăşura opera lui vie, aşa cum a vrut-o! Ţara aceasta chiar, pe care sunt sigur că nimeni nu va fi putut s'o iubească mai mult! Ne gândim în sfârşit la această „primă filă întoarsă", — într'o carte pe care el ar fi avut misiunea s'o scrie întreagă!

Şi cu ochii ficşi, cu figuri crispate, suntem astăzi câţiva să ne întrebăm mereu, să nu mai putem pricepe: de ce a trebuit Goga să moară? De ce l-am ucis... atât de curând!

Ne întoarcem astăzi la el — dar, de atâtea ori, căci l-am lăsat de singur! Cât amar i s'a putut vedea, în destule alte, pe o figură de atâta noblețe — deopotrivă răsfăţare şi tristă! Şi par'ca îl vedem astăzi mai bine... când nu mai este!

Iată gândurile care ne stăpânesc şi care nu dar în ceasul acesta... Nu!, ar fi greu să pot scrie, să pot vorbi... Astăzi nu mi-ar fi cu putinţă, — şi nu găsesc pentru mine, la această sumbră aniversare, decât un sentiment învins de vastă sfâşieri şi de tăcere!

Goga a fost ucis de noi — a fost neconoscut de noi! Ne-a plăcut să-l privim ca pe un „răsfăţat" al vieţii — ca şi când anii lui tineri ar fi continuat acelaşi până la sfârşit... Ne-a plăcut să construim o facilă imagine de prinţ sumptuos, desinteresat şi surâzător, peste o lume în care n'ar fi cunoscut nici-o înfrângere şi nici-o dificultate!

Era însă o fericire, mai mult, pe care nu i-o dădeau decât un număr de gazetari, fără contact cu drama ascunsă a unui om atât de discret, — dar Prinţul acesta ascundea fără îndoială, subt fardul pierdut al unei vieţi din cele mai aspre, tot destinul fără noroc al lumii noastre pe care el trebuia s'o ridice! Balul acesta al unei prea generoase vieţi, în care ne-a plăcut să-l situăm pe Goga, n'a avut totuşi decât cele mai efemere lumini...

Dar iată-l pe Goga mai bine în ultimii ani de viaţă... Luptătorul acesta a cunoscut în arenă atâtea penibile adversităţi! N'a avut să cunoască adesea decât cele mai echivoce şi cele mai incerte prietenii... Dar iată-l mai ales atâta de „fără cost" aproape, — într'o viaţă publică în care el avea înfuşi, avea totdeauna, atâta DREPTATE!

Şi într'o zi, miserabilă, câţiva asasini din umbră l-au lovit pe la spate cu pumnalul atâta de fin, dar şi atâta de sigur al unor supreme decepţii!

Născut, deschizându-şi ochii în marea suferinţă, — el moare ucis de păcatele noastre chiar, de toată mizeria unei lumi care nu l-a putut iubi!

Ne-am plimbat apoi, procesiune fără sfârşit, ne-am plimbat strâmbi şi nepricepuţi prin faţa catafalcului dela Ateneu, — de unde mortul acesta straniu şi atâta de scump părea încă să ne zâmbească şi par'că făgăduia să ne ierte...

S'ar fi spus că abia acum începeam să pricepem!

Dar de aceea poate plânsul nostru e fără sfârşit... Şi de aceea, fără îndoială, noi trecem astăzi prietenilor de aici cuvântul grav al unei dureri care nu este fără toată participarea noastră — rămânând poate ca săptămâna ce vine, noi înşine să descifrăm mai atent semnificaţia imensă a marei umbre care, iată, din nou, se ridică să ne apere azi...

TOMA VLADESCU

Cinstea politică

Dar toate aceste consideraţii — dacă implică în largă măsură — nu ne-au dat totuşi prilej să spunem destul de explicit şi de clar ce trebue să fie, ce se cheamă cu adevărat cinstea politică. Nimic totuş nu ni se pare mai necesar decât acest mănunchi de norme sigure, în ceasul ăsta mai ales în care Statul nostru urmează să-şi dea în sfârşit această legitime. Şi poate nu ar fi acum decât să evocăm, dar foarte strict, câteva mari principii de Drept. Să nu ne pierdem în căutări sterile, în discuţii obscure. Să nu uităm esenţialul mai ales... Am zis — Dreptul. El va fi de ajuns poate să rezume toată desbaterea noastră.

Şi mă gândesc puţin... Luminaţii noştri strămoşi romani ştiau ce spun, aveau mai ales cuvinte care uneori rezumau compartimente întregi ale Dreptului — aşa încât şi astăzi chiar, când Dreptul e Drept, şi când este Dreptate, aceiaşi strămoşi vin să ne înveţe şi tot formulele lor rămân.

Ei spuneau de pildă PRIOR TEMPORE, POTIOR JURE. E un adevăr pe care nimic nu-l infirmă... — decât necinstea şi decât reaua credinţă! Dar de ce acest privilegiu dat celor cari s'au sculat mai de vreme, şi au ştiut întâi? E, fără îndoială, nu se au aici în vedere orgoliu sau vanitate, „ambiţii" sau alte mărunte socieli care nu interesează realul. Dar Romanii erau înşi geniul ulitului. El rezolvau astfel vaste probleme de capacitate, de adevăr, dreptate — dar mai ales de util şi adevărat!

Să pricepem lucrul ăsta desigur — şi să privim atunci tot Statul nostru de azi.

El se „INTEMEEAZA PE CREDINŢA NAŢIONALISTA" — aşa a spus Generalul. Şi atunci cine va da formula Statului ăsta? Nu vor putea s'o dea decât naţionaliştii desigur! Şi nu vor putea s'o dea decât ei, fiindcă, dacă au fost cei dintâi s'o cunoască, fără îndoială că tot ei sunt astăzi acei cari o pricep, cari o ştiu mai bine — şi aceasta desigur fiindcă au trăit-o şi fiindcă E A LOR!

*

Fără să mai întreb dacă ar fi drept, — dar nu vi s'ar părea într'adevăr curios să vedeţi oameni cari n'au avut contact cu naţionalismul, făcând astăzi totuş legea naţionaliştilor? Exprimând ei Statul de formulă autoritară şi naţionalistă? Şi nu vi s'ar părea curios, nu vi s'ar părea strident mai ales, să vedeţi atâţi indivizi, indiferenţi până eri, sau cu vechi relaţii semite, — făcând astăzi, totuş, ei, legile antisemite? Să vină adică aceşti oameni şi să-l înveţe, ei, pe A. C. Cuza de pildă, cum să fie antisemit... Sau să-l organizeze ei Statul naţionalist! Ar fi ca în vechiul şi atât de înţeleptul proverb românesc, ar fi un fel de „hai, taică, să-ţi arăt moşia" — şi totul nu s'ar mai reduce decât la farsă!

Am vorbit într'adevăr de utili... Şi fireşte ne întrebăm: ar putea oare SĂ FOLOSEASCĂ această ciudată întoarcere a rosturilor normale, aceste lucruri făcute pe dos? Eu văd dimpotrivă pe jidovul ascuns care s'ar ridica în faţa prietenului de eri, — dar ministru astăzi, convertit la oportune doctrine antisemite: el, Domnule, ai uitat că îmi jurai prietenie eri — câştigam, chiar, bani împreună! — că îmi jurai, mi se pare, „dragoste de frate" chiar? Şi astăzi, cum? Şi astăzi, altfel, de ce?

Generalul şi cinstea

Filosofii ştiu — teologii, cu drept cuvânt, sunt de aceeaşi părere — toţi sunt de acord în sfârşit să arată că ORDINEA nu constitue regula în viaţa de aici. Desordinea, dimpotrivă, este comunul drum al trecerii noastre prin lume. În toate părţile unde privim, suntem invitaţi s'o vedem — aceeaşi lume căzută pe care păcatul a desfigurat-o. Arta, ea însăşi, care este fără perfecţiune, nu face decât să întrevadă, să caute, să prefigureze adevărurile acestea chiar, Adevărul singur, aceste norme exacte şi sigure, acel Chip ideal, pe care „odinioară" — sau nu ştiu când! — l-am pierdut. De aceea până la ORDINE ne putem ridica numai — arta ne ajută mai mult! — dar nu o avem. Şi ea nu este atunci decât un accident glorios, un greu triumf al Spiritului pe alte înălţimi.

Trăim însă, trăim probabil numai în acest ciclu disgraţiat al lui Platon, în ere cari şi-au întors faţa dela pământ şi lasă lumea, aşa cum o vedeţi, la întâmplare! Iar tot luxul nostru de viaţă, toate plăcerile, şi fericirea, aceste vaine ornements, cum le zice Racine, nu au probabil nici cât preţul cenuşei care, ea singură, ne dă alte destine...

*

Astfel văzând adevărul şi viaţa, astfel ştiind lucrurile şi numele lor adevărat, — noi l-am privit pe Generalul Antonescu ca pe un erou al ordinei însăşi care trebuia în sfârşit făcută. Ideea lui de cinste, pe care niciodată nu uită s'o amintească, mi s'a părut astfel a fi chiar această idee de ordine — cu sensul ei să rezume toate activităţile, toată respiraţia societăţilor noastre şi toate spaţiile de viaţă.

Se înţelege însă în felul acesta că nu mai putea fi vorba numai de aceste jafuri evidente, de aceste hoţii vulgare pe care le trădează testamentul de care am vorbit. În imperiul vast al Desordinei, acestea sunt lucruri mai mult grosolane, sunt violente, am zice — sunt brutalităţi ale acestei Desordini.

Dar nu mai e vorba acum să considerăm necinstit numai pe acela care îşi alunecă mâna în avutul altuia sau în avutul public — delicventul vulgar pe care e de ajuns codul penal să-l califice.

Ni s'a părut însă că ceasul într'adevăr a sosit să cercetăm Desordinea, şi în felul ăsta necinstea, în manifestările ei mai generale şi mai subtile, acelea care falsifică de obicei toate formele vieţii. Era desigur pentru noi munca cea mai pasionantă pe care ne-o puteam dărui.

Dar e o lucrare în care am avut prilej să arătăm câteva sensuri ale Adevărului şi ale Ordinei, cum nu ştiu să se mai fi arătat până aici. Am afirma dimpotrivă că nici adevărul lor, nimeni n'ar putea să-l infirme. Toate discuţiile astea, cum le-am relua acum? Ele ocupă însăşi colecţia acestui ziar...

Un proces întreg

Arătam astfel într'un loc că „necinstit" nu este numai casierul care fură din casa de bani, — dar tot atât de necinstit este şi acela care solicitând, obţinând anumite înalte posturi în Stat, apare totuşi fără calităţile corespunzătoare şi se găseşte astfel descoperit, incapabil să susţină încrederea ce i s'a dat. De ce necinstit? Dar fără îndoială pentru că între acest dregător incapabil şi societate a intervenit un contract — iar în contractul ăsta, dacă Societatea „a dat", ea nu a primit în schimb serviciile pe care avea dreptul să le pretindă. Discuţia este mai lungă, desigur (v. Învierea, nr. 6).

Nişte domni gata oricând...

...Dar toate lucrurile pe care le spun aici, să ştiţi că nu sunt gratuite — vă asigur că sunt cu tâlc!

Să pornim mai departe însă. A mai fost vorba de capacitate, îmi pare. Să ne oprim atunci şi aici.

Au fost dintre acei — nu ştiu dacă mai sunt! — dar au fost, ştiţi bine, domni destul de complicaţi, cu monoclu, baston şi jumbiere, dar mai ales cu vechi tradiţii de club, oameni în sfârşit cari au putut să afirme că naţionaliştii n'ar fi destul de serioşi, că n'ar avea „nu ştiu ce", că n'ar avea „oameni" îmi pare... Şi că fireşte, astfel, nu mai rămâneau decât ei! Ei cari se declară gata şi azi — azi mai ales! — să treacă, dacă trebue, şi la naţionalism...

În ce mă priveşte, eu întotdeauna mi-am îngăduit să zâmbesc! Nu! Impostura este destul de grosă, — ar putea să rămână fără replică.

Dar ne-am întrebat oare, — oamenii aceştia cari nu sunt „capabili", au fost ei mai întâi încercaţi?

Iar ceilalţi naţionalişti de vechi tradiţii, de luptă şi de dezlegare, — li s'a dat oare vreodată cuvântul?

Atunci de ce să glumim şi mai ales de ce să minţim?

Dar poate este mai mult... Capacitate am zis! Şi atunci, încă odată, atunci de o mie de ori — cum?

Acei cari au fost „incapabili" să vadă de mult şi din timp adevărul de azi, atunci când alţii nu-l...

(Continuare în pag. 4-a)

PAGINA STUDENȚEASCĂ

OCTAVIAN GOGA ȘI STUDENȚIMEA

Intr'o vreme de cruntă frământare și întunecoasă răspântie în spre zarea viitorului, ziua de 7 Mai ne aduce din nou în minte și conștiința noastră, figura și opera lui Octavian Goga, fericită sinteză a virtuților idealurilor ca și suferințelor Neamului românesc.

Dar Octavian Goga, ne grăbim să spunem, pentru studențimea Română Creștină păstrează cu deosebire semnificație tinereții ei, luptei și jertfei, idealului și suferinței ei.

Dacă Octavian Goga a arătat cea mai deplină încredere și speranță în tineretul țării, el a accentuat întotdeauna permanența idealului național, în gândul și fapta studențească.

Și în această privință cuvintele lui sunt ferme și concludente: „Mișcarea studențească e o izbucnire de protestare a instinctului național la noi, un strigăt de afirmare a adevărurilor organice ale unui neam, nesocotite de inconștienți sau batjocorite de elemente distructive interesante". Iar cu ocaziunea procesului lui Ionel Moța învedera adevărul necontestat: „Sub tâmplele băieților de 20 ani a bătut totdeauna sângele fierbinte al marilor primeniri".

Cuvinte care astăzi ne sterg lacrimile și ne însenineează sufletele, țintuite de nimicnicia și netrebnicia, celor care nu se cunoscut exuberanța tinereții și treptatul idealurilor sfinte, celor sub a căror tâmple încărunțite n'au revenit ecourile propriei lor tinereți.

Octavian Goga ne-a învățat să ne a cunoscut tineretul, care nu și-a înălțit inima la flacăra idealului și nu și-a purtat gândul și lupta sub razele neprihănirii și sincerității, de aceia nu avem a ne teme, căci el va cădea la pământ, când soarele dreptății va răsări de după norii sumbri, pe care i-a aşezat valul de ură și neînțelegere.

Octavian Goga a cercetat și a înțeles toată frământarea și tot zbuciumul studențimii.

Intr'o vreme când concertul zefist al iudaismului și anexei sale sabăgoimii, acurează și înăbușeau strigătele de durere și de adevăr ale studențimii, Octavian Goga s'a alăturat suferințelor și luptei ei și cu sabia cuvântului său a deschis lupta aprigă în contra aristelor satanice ale dușmanilor studențimii.

Dar Octavian Goga a dat studențimii ceva mai mult decât cuvântul său înaripat, i-a dat girul și convingerea realizării idealurilor ei, prin nuanța profetică pe care profunzimea gândirii lui a presărat-o peste idealurile studențimii.

„Tinerimea, spunea Octavian Goga, este resortul însuflețirii unui neam: termometrul spiritului de jertfă al societății. Zile ca cele de astăzi trebuie să-i arate înălțimea morală. Inţelepciunea politică, cumpătul diplomatic, tergiversările de culise și alte vorbe mari din camere de de vechituri a negațiilor, nu se cunosc încă în acești luminați cu ochi aprinși. Odată și odată ei le vor primi deodată cu rezonamentele, dar până atunci sângele trebuie să fiarbă și credința să-și ceară drepturile ei".

Vremea stă categorică mărturie a profetismului lui Octavian Goga.

Studențimea n'a încetat lupta și n'o va înceta niciodată câtă vreme amintirea exemplelor trecutului ei și a marilor ei prieteni, sunt vii în mintea tuturor conducătorilor și luptătorilor ei.

Octavian Goga în lupta lui l-a găsit pe A. C. Cuza.

Studențimea, are în sufletul ei amintirea vie și stăruitoare a lui Octavian Goga, și are în față pe A. C. Cuza, iar alături de el, umărul Generalului Antonescu.

Dacă desbinarea i-a întârziat biruința, protagoniștii idealului ei, stau neclintiți și hotărâtoare mărturie, că ea n'o va putea pierde!

7 Mai 1941, ziua în care Octavian Goga ne-a lăsat grija de a păstra aprinsă flacăra ideii naționale, trebuie să fie, nu numai zi de însuflețire, dar și convingerea că pentru reușita cauzei noastre, trebuie să ne oțelim mereu sufletele de tăria și constanța marilor noștri înaintași.

Longum iter est per praecepta, breve et efficax per exempla.

AUREL P. SAVIN

MEMENTO

VALUTA ȘI TRANSFER PENTRU STUDENȚII ROMANI DIN FRANȚA

Ministerul Instrucțiunii, Educației, Cultelor și Artelor, aduce la cunoștința părinților și corespondenților studenților români în Franța, trecuți pe tablourile Ministerului pentru valută studențească că datorită împrejurărilor speciale privitoare la posibilitățile de transfer lunar pentru întreținerea lor la studii în Franța, s'a aprobat ca vărsămintele pentru plata acestor transferuri să poată fi făcută cu o anticipație de trei luni, pentru ca sumele destinate, să le poată parveni la timp.

O SESIUNE EXTRAORDINARA PENTRU BACALAUREATUL COMERCIAL

Printr'o decizie ministerială s'a aprobat pentru data de 1 Iunie 1941 o sesiune extraordinară de bacalaureat comercial la care se vor prezenta numai acei candidați care au absolvit școala superioară de comerț și sunt înscriși la Academiile de comerț.

1725 de picturi s'au pierdut în timpul războiului civil din Spania

In Prado din Madrid are loc actualmente o expoziție de picturi, care are particularitatea ei față de celelalte manifestațiuni de acest fel. Căci cele 1725 opere expuse sunt picturi care s'au pierdut în timpul războiului civil din Spania și au fost regăsite abia în cursul ultimilor ani.

NOTE

Câmpia Libertății

La 3 Mai 1848 pe câmpia Blajului, Simion Bărnuțiu cu glas de tunet și spade de adevăr a dat din cremenea veacurilor de românism, razele binefăcătoare, antidotul robilor, și a fost cel să se usuce lacrimile atâtor suferinți.

Pe câmpia pe-al cărei întindere stă scris cu litere sfinte, „Libertatea oricărui popor e bunul lui cel mai înalt și naționalitatea e libertatea lui cea din urmă".

In primăvara lui 1848 Simion Bărnuțiu a sădit cea mai frumoasă și mai parfumată floare a românismului: libertatea.

Pentru o preocupare creștin-ortodoxă a tineretului

S'ar părea că tineretul și Biserica n'ar prea putea sta alături nici în scris nici în viață. Cu alte cuvinte că preocupările tineretului sunt și se manifestă oriunde în altă parte, și pentru altă cauză decât în biserică și pentru biserică.

Biserica este socotită de mulți un fel de rost numai al preoților și pentru creștini un prilej de care să-și aducă aminte, că este care lumea, obiceiul și datoria: la botez, cununie și înmormântare, — și la sfânta liturghie când bătrânețea ne apropie de mormânt când unii dintre credincioși socot că fac bine deși fac socotelele și cu participarea la biserică, ascultând Sfânta liturghie.

Și atât. Iar tineretul?

Tineretul, acest izvor de energii și entuziasm care poate răzbate și clădi în orice domeniu al vieții și chiar răzbate acolo unde e aproape de nepătruns, — față de biserică, care înseamnă întreaga viață sufletească a neamului, — nu-și găsește un rost, nu-și poate făuri un ideal?

Care tineret găsește că este bine și util a munci pentru o idee, pentru un program a unui regim politic, pentru un om fie el corespunzător sentimentelor lui omenești, în ceiace privește viața politică, iar pentru biserică, tinerii nu găsesc nimic nici jertfa unei vieți închinate, așa cum au făcut-o vechii creștini și marii mucenici și mucenițe care au murit pentru Hristos și pentru credința în biserica Lui?

Nu! Categoric nu! Tineretul nu poate fi numai iubitor de sport și dedat vieții de libertinaj, care nu este adevăratul rost de viață creștină care singură îi dă un mijloc, prin care energia lui să servească unor cauze înalte, morale și care să rămână peste generații ca simbol a unei judecăți sănătoase și de contribuție pentru nobilarea vieții.

Tinerii necunoscători ai celor mai elementare noțiuni ai credinței lor, străini de discuțiile și adevărurile dogmatice, neiubitori și necunoscători ai practicilor religioase, ajung în pragul celor mai frumoși ani ai vieții niște dezorientați, desechilibrați și mulți ocoliți firescul prin o viață trăită în prăbușire și lipsită de spiritualitate.

Familiei nu-i mai păstrează nici sfințenia nici legătura, e vânată în iarmul lumii, mulți cu frenezia simțurilor, și neexperiența vieții îi face să ajungă repede, în spitale, în ocne, în cimitire sau chiar de pot intra și întemeia o familie, — nu-i aduc la baza ei decât resturile unei vieți destrăbălate și clădită din superficialități.

Și atunci care, pot tinerii să fugă de prietenia cu Biserica? Să fugă de singura instituție divină și umană, divină prin întemeietorul ei și sfintele ei mistere și umană prin participarea efectivă a ei la marile probleme ale vieții de care numai ea și prin ea, tinerii pot ajunge la deslegări fericite?

Cât timp tinerii nu vor înțelege că nici una dintre plăcerile lor care îi rețin și pentru care ei își dau atâta interes, — nu le pot fi de real folos și îndreptar pentru viața ca preceptele sfinte ale Invățătorului lumii, date nouă prin Biserică, ei nu vor putea fi folositori nici lor nici în special neamului nostru, care veacuri a trăit și a izbutit prin biserică și stânța ei tărie.

Tineri cercetați și iubiți biserica, cunoașteți și aplicați în viață îndemnurile ei, — căci numai așa veți fi benficiarii bunătăților, iar nu sdrobiții și învinșii ei.

Desigur asupra acestei probleme vom mai reveni.

A. S.

STRAINATATEA

Congresul științelor antice

Recent a avut loc la Berlin Congresul științelor antice.

Cu această ocazie, ministrul Dr Rust a declarat că pe viitor se va pune, la dispoziția științelor antice toate mijloacele spirituale și materiale posibile. Științele antice nu înseamnă numai o amintire educativă, ci ele contribue la plăsmuirea vieții bazată pe aceleași forțe interioare, ca pe vremuri elenismul. O dovadă pentru aceasta este chiar plastica modernă, cum reiese, de pildă, din creațiunile unui Thorak.

Producția de cărți profesionale a Germaniei în 1940

Recent a avut loc la Muenchen o expoziție intitulată „Literatura profesională, baza progresului tehnic". Cu această ocazie s'a prezentat o statistică a producției de cărți profesionale în Germania. In total au apărut în Reich 20.967 de cărți profesionale în cadrul librăriilor și 18.154 n afara acestora. Au apărut de asemeni 15.312 reviste. Dacă se ține seamă și de publicațiile anuale, numărul revistelor și a altor lucrări apărute în cursul anului 1940 se ridică la 35 de mii 980.

OCTAVIAN GOGA IN ETERNITATE

Au trecut trei ani desând la fereastra anilor de crin am auzit cel mai trist cântec al morții...

Pe aripile lui cernite, în zborul lui descriind o linie fără întoarcere, în fluturarea cutremurătoare și implacabilă a sumbrei sale melodii, am simțit cum se stinge un suspin adânc din existența noastră milenară, am înregistrat printr'o inegalabilă depresiune sufletească glasul de rămas bun al unui om, care pleca dintre noi peste vămile vieții, cu sănicelele lui de dor și tristețe, cu vâlvătaia protestărilor de o răscolitoare și profetică tărie, cu ochii lui de un fermecător albastru și cu mângâierea pentru iremediabil pierdută a unui neam întreg...

Octavian Goga, vulturul neasemuit al înălțimilor visionare, magul redeșteptării naționale, strigătul vulcanic al durerilor noastre ancestrale, se prăvălea în fața unor legi ineluctabile, se frângea primind botezul neființei, acolo la Ciucea, în întretăierea celor trei Crișuri, al căror murmur străvechi povestește ca și astăzi durerea fără margini a unui maștier destin.

Peste peisagiul de o paradisiacă armonie al sfârșitului de Mai aflăm invizibil dar dezolant o aripă neagră care destinul care l-a dus de lângă noi atât de devreme. Am simțit atunci cum plângea vioara apelor, m'a pătruns fiorul codrilor de brad, am tresărit ca din spasmul unui vis lung și urât...

Eram acolo în satul acela în vatra căruia s'au aprins atâtea năprasnice visuri și din inima căruia a crescut îndoarea albă a atâtor melancolii, un „biet copil al suferinții", bătut de aripa aprigă a durerii...

Aveam sentimentul deconcertant al unui zadarnice mergeri înainte, în conștiință prindeau contur dureros atâtea amintiri, eram o harfă ale cărei coarde nu mai putea decât să plângă un asfințit care închidea în umbrele lui capitolul unui destin, proiectat peste sensul vieții mele și peste viitorul unui întreg neam.

In urechi îmi suna dezolant o melodie de îngropăciune, pe care o tainică și miraculoasă orchestră cosmică o intonează la căderea în neființă a unui astru...

Și credem că în ciuda aparențelor și a contingențelor omenești, dreptatea neamului prin cea mai patetică trâmbiță a suferințelor lui, prin cea mai cutremurătoare izbucnire.

Octavian Goga nu a încetat să fie între noi, fiindcă ființa lui, grav și profund acord al chemărilor naționale, tumultuos și răscolitor accent al conștiinței naționale, s'a confundat cu permanența istorică a neamului românesc.

Nimeni ca el nu a pulsat mai frenetic pentru conservarea și gloria acestui neam; nimeni nu a exprimat mai amplu și mai organic deziderate neastre rasiale și nimeni nu l-a egalat în cristalizarea lozincelor care scandau rostul nostru în istorie în cernul coloritului popoare.

Dar mai ales nimeni ca Octavian Goga nu a întrupat mai emoționant și mai autentic suferința comunității naționale. El a ridicat la rangul de dogmă mântuitoare freamătul zbuciumului colectiv, prin temperamentul său militant a dinamizat suferința și dreptatea și le-a împletit în aureola strălucitoare peste crepetul destinului nostru.

Din galeria marilor aplecați cercetători peste gama vastelor noastre dureri, crainicul dela Rășinari a ilustrat inegalabil tabloul învolburat, peisagiul danies, melodia sumbră a cumplitei noastre drame naționale.

Evocați figura lui Octavian Goga într'unul din momentele de profundă și transfiguratoare cuminecare cu zbuciumul și imperativele neamului; transpuneți-vă într'una din acele clipe de pură exaltare națională, când ochii seducători și de o inefabilă putere răscolitoare se înfigeau departe pervă în eternitatea neamului; recapitulați torentul captivant, magica vâlvătaie și farmecul scriitor al acelor momente când Octavian Goga devenea un orator ebinuit aceeași pe vulcanul nestins al conștiinței naționale și veți avea imaginea cele mai autentice învestituri a suferinții.

In ritmul năvalnic al verbului lui Octavian Goga, în încercările și incandescențele protestări sale, prin miracolul ideii naționale care-l traversa organic cuvânta zbuciumul milenar al istoriei românești.

Deaceia Octavian Goga n'a murit, el prezidează din înălțimile eternității mersul spre zenit al destinului nostru național.

Traiectoria de foc a luptei sale va descifra în oreol lui Octavian Goga pe marele ped ... al

Și de dincolo de granițele vieții, cu resonanțele grave ale pătimirii naționale, Octavian Goga rostește lapidar:

MIRCEA RUSAVAT

Fetiță din Banat — Gravură de Marcel Olinescu

Locul lui Octavian Goga
in istoria literaturii române

Despre Octavian Goga este foarte greu să se mai spună astăzi ceva nou. Lucru va fi posibil desigur foarte târziu, peste câteva zeci de ani, când prin depărtarea în timp se va căpăta perspectiva necesară unor noui puncte de vedere și a unor alte valorificări. Ceea ce se putea scrie acum, s'a făcut și în zece ani mai multe forme. De aceea se va înțelege sfiala care însoțește aceste rânduri. Ea izvorăște din convingerea neputinței de a aduce o contribuție originală la înțelegerea personalității scriitoricești a celui dispărut acum trei ani. Singura lor consolare poate fi aceea de a preciza sistematic și într'o formă personală, câteva idei îndeajuns de bine cunoscute.

Octavian Goga reprezintă în istoria literaturii române o dublă personalitate, poet și prozator totodată, fericit realizată în ambele cazuri și asemănându-se în această privință cu fizionomia schematică a lui Mihai Eminescu. Dar, pe când în opera lui Eminescu proza se găsește aproape totdeauna în contradicție de conținut cu poezia sa, în opera lui O. Goga ambele își trag forța din aceeași substanță, proza ideologică goguistă fiind o trecere pe plan teoretic a ceea ce în poezie era atitudine sentimentală sau instinctivă. Expresie a unei voințe naționale, a unui misionarism etnic și social și politic totodată, glas al durerilor din străfunduri ale neamului românesc, opera lui O. Goga e identică cu sine fie în vers, fie în ideologie. Așa dar în fondul vehiculat poezia și proza lui se întâlnesc.

Poezia lui O. Goga reprezintă primul mare succes literar românesc asupra estetismului teoretic. Și nomi ... e cu atât mai răsunător cu ... a unui cenaclu de Titu Maiorescu însuși din care esteții și estetizanții noștri postbelici au vrut să facă un partizan al artei pentru artă. Dar Titu Maiorescu, postulând principiile estetice ale criticii sale nu s'a gândit să elimine din literatură specificul etnic, ci să spună că nu se poate scrie ceva de valoare fără talent. Indată ce însă talentul și naționalul s'au întrupat sintetic în aceeași persoană, în opera lui O. Goga, criticul Titu Maiorescu a fost cel dintâi care a scris elogios și l-a relevat. Fiindcă dacă nu se poate admite în literatură naționalismul fără talent, tot astfel talentul fără naționalism e literă moartă.

Poezia lui O. Goga e și națională și specific etnică. Acestea sunt două lucruri complet deosebite. Naționalismul e o problemă de conținut, de conștiință și de program. Specificul etnic e o problemă de formă și de configurație spirituală și o problemă de subconștient și de stil.

Poezia lui Octavian Goga e și națională în sensul programatic, al temelor intenționat alese ca să sublinieze un crez de luptă pentru neam. Ea se încadrează astfel pe linia poeziei transilvane tradiționale care începând cu Andrei Mureșanu și trecând prin Gh. Coșbuc, O. Goga, St. O. Iosif, ajunge azi la Aron Cotruș și la o întreagă înflorire de tânără poezie iredentistă din ultimele luni. E o poezie profetică și combativă, dezidiile și aspirațiile naționale dar și sociale, ale neamului românesc robit. Insă poezia aceasta e specific românească, dar mai ales specific transilvană, prin stilul ei, prin caracterele ei subconștiente, prin fizionomia ei interioară, independent de subiecte. E o poezie de profetism revoluționar, de epică înfruntare a furtunii, sau de idilică înfrățire cu natura, cu viitorul și cu nădejdea neamului. Ceeace e românesc în poezia lui Goga nu stă numai în ceeace susține, afirmă, sau descrie ea, ci în modalitatea ei, în tonalitatea ei, în sufletul zbuciumat și vulcanic ce închide în forma ei.

Nu e posibilă o definiție sumară dată poeziei lui O. Goga. Ea ar cere mai întâi un studiu amănunțit și aprofundat, pentru a-i stabili toată complexitatea. Pentrucă poezia lui Goga oferă și ea, ca poezia tuturor marilor creatori, o bogăție de aspecte și o sinteză de variate elemente de conținut și formă. Dar se poate încadra poezia lui O. Goga. Ea face parte din marea familie lirică a poeților care au fost purtători de cuvânt ai neamului lor. O. Goga a dat în poezia sa expresia estetică maximă aspirațiilor naționale și politice ale românismului transilvan. Și aceasta nu este puțin. Căci a izbutit să împrechieze estetica cu naționalul e una din cele mai grele și robuste, în ea clocotesc năzuințele de seamă ale literaturii și toate fi năzuința supremă a unui poet. Pe ea a realizat-o firesc O. Goga.

In ceeace privește proza locul lui Goga nu e mai puțin important. Dimpotrivă.

O. Goga e unul dintre marii creatori ai prozei ideologice românești. Această proză, începută de Mihail Kogălniceanu și N. Bălcescu, fusese trecută prin laboratorul imens al spiritului eminescian, după care puțini au mai reușit să adauge ceva nou. Să precizez însă: mă gândesc la proza ideologică, politică și națională. Aceasta a fost reluată cu noui posibilități de O. Goga. Poet în versuri, Goga a fost mare poet și în proză, punând calitățile lirice în slujba ideologiei și a abstracției. Fermecător și înaripat, scrisul său din articolele politice și naționaliste, ca și din amintirile sale, n'a căzut niciodată în poezie ieftină și formă goală. Poetul a știut să țină echilibrul între înclinarea spre construcție verbală a liricului și necesitatea prozei de a fi o solidă înlănțuire logică de idei. Frumoasă, proza lui Goga nu e mai puțin interesantă. Ea este totodată logică și poezie, este frumos chenar românesc de cuvinte, dat unor idei temeinice de valoare românească generală. Așa că proza lui Goga e și un pas mai departe în formația stilistică a limbii române, un mare pas, un pas gigantic, dar și un corp de doctrină națională, carte de căpătâi a fiecărui intelectual român și mai ales a omului politic.

N'aș mai putea duce mai departe prezentarea operii lui O. Goga cu o mai amănunțită examinare a operelor sale dramatice, scrise și ele pe linia credințelor sale și naționale și literare, una, *Domnul notar*, icoana fixată pentru vecie a vieții transilvane dinainte de 1918, cealaltă, *Meșterul Manole*, interesantă stilizare modernă a mitului românesc popular. Goga n'a avut însă temperament dramatic ci epic și dramele lui chiar prezintă mai mult acest caracter epic.

Operă unitară și organică, poezia și proza lui O. Goga este viguroasă și bărbătească afirmare pe un plan superior estetic a românismului nostru transilvan și prin aceasta chiar ocupă un loc de frunte în istoria literaturii noastre.

Octav Șuluțiu

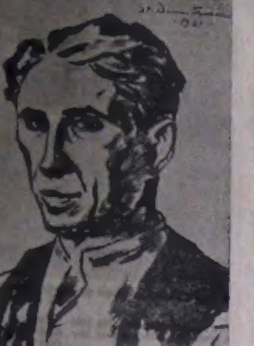
Apare revista „Tribuna literară"

Colaborează: Simion Andercu, V. Beneș, Lucian Blaga, Ștefan Baciu, Horia Bottea, Radu Brateș, Aurel D. Broșteanu, Septimiu Bucur, Mihail Chirnoagă, Al. Dima, Ovidiu Drimba, Gherghinescu Vania, Vintilă Horia, Leonida Lazu, Gh. Marcianu, Candid Mulea, Cicerone Mucenic, C. Noica, Dam. Gh. Nalla, Victor Papilian, Mircea Petala, Grigore Popa, Axente Sever Popovici, Dr. C. Sassu, Gh. Sbârcea, I. V. Spiridon, V. Spiridonică, Horia Stanca, Gh. Stoica, Gh. Tulbure, Lucian Valea, Pan M. Vizirescu, I. Vlasiu etc.

Redacția și administrația: Brașov, Str. Regele Carol I nr. 56-58.

Opt ani dela moartea pictorului Ștefan Dimitrescu

[illegible]

...s'a spus și s'a scris despre pictura lui Ștefan Dimitrescu, că e prea „epică" — prea puțin „lirică" — prea puțin „vibrantă" — și multe asemenea greșeli.

Ca și cum o pictură bună trebuie să fie neapărat transcendentală, neapărat ... fiziologică sau neapărat ... — ca toaleta unei ... de păcher, la zi de logodnă.

Pictura lui Ștefan Dimitrescu a fost expresia curată a sufletului lui ... mai mult — nimic mai puțin.

Nu era un papă lapte, ca să facă după rețeta crainicului liric — ... atât de fals, ca să-și acorde paleta după capriciile modei sau ale negustorului de tablouri.

Ce avea de spus, spunea răspicat. — ...

[illegible]

... grozăvia de mulțime — a muncă masculină în fața dușmanului uneori și agreabile.

Era un suflet de ... moldovenesc, ... în ... ... — ... și în acte de bravură. Și niciodată în acte de trădare.

Sufletul lui oglindea Moldova toată — cu splendorile, cu generozitățile, cu ..., cu ..., cu toată ... ei".

Dar împlinirea acestor opt ani dela moartea artistului, ne este amar prilej de-a ... o ... tristețe, — celor cari sunt pentru ce e frumos, pentru ce e al Patriei, — pentru ... ... a fi ... și care sunt amenințate de pierdere.

Atelierul în care artistul a ... a gândit și a creiat, — este azi un ... ... al unor opere care ... — în loc să fie glorioasă ... al unui ... fiu al țării.

E un depozit, în loc să fie o pinacotecă.

... ... a ... ... , a soției artistului, care — pasnică ... a operei marelui dispărut — n'a ... niciodată să ... dela ... ... , ... și ... ... solicitare.

Dar strigătul nostru de indignare și de revoltă, pe care în repetate rânduri nu ni l-am putut înăbuși, — și mai strigător acum.

După ce n'a rămas până acum decât de ... , ... și poate azi mai ... — ... cum ... , ... , ... operă, — un ... ... , ...

Iată...

— După opt ani dela moartea lui, — ... ... românesc.

C. Cristobald

Reluarea activității „Ligii Culturale"

D. prof. A. C. Cuza, cooptat în comitetul central

In ultima sa ședință, comitetul central ... al „Ligii Culturale" a cooptat ca membri activi în comitetul central pe d-nii: prof. A. C. Cuza, I. Asărăchescu, prof. Gh. Brătianu, prof. Ștefan Ciobanu, prof. I. Găvănescu, prof. G. Ionescu-Sisești, prof. Alexandru Lapedatu, Ion Lupaș(?), prof. Octav Onicescu, prof. D. Pompei, prof. G. Popa-Lisseanu.

Comitetul va ține o ședință inaugurală Vineri 16 Mai orele 19 în Palatul Ligii Culturale.

In ... hotărîrea comitetului central de a se reînființa ... București a Ligii, s'au ... membri ... și ... Comitetul a ... membri activi pe: P. S. S. Policarp Moruşca, episcopul Românilor din America, și pe d-nii: profesori: N. I. Herescu, preș. Soc. Scriitorilor Români, pr. N. Popescu, membru al Academiei Române, George Murnu, membru al Academiei Române, Victor Papacostea, Emanoil Hagi-Mosco, ... primar al Capitalei, Alexandru Hodoș, prof. Gh. Sireţ, dr. V. Voiculescu, Apostol D. Culea, C. N. Ifrim, dr. Anton Ionel Mureșianu, Leon Scridon, prof. Leon T. Boga, Aureliu ..., dr. Arhivar al Statului, prof. Avram P. Tendor, dr. Leonida Pop, prof. T. ..., dr. Cornel Copoșu, prof. Ion Croitoru, dr. Vintilă Ciufescu, prof. Marin Popescu-Spineni, Ion ..., Eugen ..., I. Valerian, secretar general S. S. R., prof. C. Grecescu, Aristide Bărcănescu, prof. Valeriu Papahagi, dr. Emil Condurachi, dr. Leontin Constantinescu, Ioan Dimitrie Suciu, Dan Condurescu, Alex. Vighescu, ziarist, Marcel Olinescu, Darie Dobridor, Severe Burada, pictor George Antoniade, Imperiu Moldoveanu, avocat, dr. Cezar Vlad, dr. Petre ..., D. Racu, av., Fratele ..., Alex. Moisescu, dr. V. Filipan, arhitect Barbu Scorțescu, Emil Cotolu, Ion Moldovan, pictor Al. Mazilescu, Al. Barbuleanu, prof. R. ..., av., prof. Vasile Cărăbiș, Ioan M. Neda, Lucian Dumitrescu, ... Babeș, av., Elena Lungu, prof., dr. Petre Ciureanu, L. Bulencea, pictor, Florea D. ..., Aurel ..., Ion ..., dr. Aurel Ghiţiu, av., cpt. Teofil Pralea, Ion Moise, Anton ..., Teodor Iconomu, dr. Liviu Cighereanu, Al. Cazan, Dragoș Berariu, Iosif I. Iliac și alții.

Tinerețea triumfătoare la „Sindicatul artiștilor"

„Sindicatul Artiștilor Dramatici și Lirici din România" ține ... adunare generală.

CE VOR ARTIȘTII?

Această ... asociație profesională, cu o existență de 22 de ani, numără azi aproape o mie de membri, actorii — sub ... ... ale ... prestigiu de „personaj moral și juridic", în ... amalgam: ... de teatre naționale, comici „actori" de teatre particulare dela centru, comici... mai ... după scene periferice și provinciale, cântăreți de operă, ... cântăreți de operetă, dansatori de cabaret, ... de restaurante, ... de circ, acrobați, ventriloci și iluzioniști.

N'a fost totdeauna așa. E numai de ... ani. De când nucleul inițial de ... dramatici și lirici, i s'a adăugat și „lumea varieteului".

O larg-înțeleasă solidaritate ... și o ... concepție ..., au făcut desigur să se adune ..., sub porunca aceleiași nevoi și a aceluiași ..., profesioniștii celor mai diverse ramuri de activități, mai mult sau mai puțin artistice.

Nu s'ar putea preciza chiar categoric că ar fi și acum vreuna dintre

D. GEORGE VRAGA
ales Președinte

D. VASILE CREȚOIU
ales membru în comitet

... — dar ... ... că ... „Sindicat" intră în al 23-lea an al său de existență, tot în tristă situație de-a nu se putea ... că a ... totdeauna și ... ... pentru care a fost creiat.

RIDICAREA PRESTIGIULUI BRESLEI ȘI AJUTORAREA COLEGILOR IN LIPSA

Spunea „actul de constituire" de la 2 Ianuarie 1920:

„...Pătrunși de necesitatea strânge... ... colegilor lovea ... ... asociație profesională, care să aibă de scop pe lângă ridicarea prestigiului breslei și ajutorarea colegilor aflați în lipsă, ... de membrii pe care teatrul o poate avea în România întregită...

... înființarea Asociației noastre profesionale, cu denumirea: „Sindicatul Artiștilor Dramatici și Lirici ... din România".

Semnau: N. Leonard, C. Băncescu, Al. Mihăilescu, Lucia Sturdza Bulandra, Tony Bulandra, Ion Manolescu, G. Storin, Alexandru Butescu și alții.

ȘI CARE E REALITATEA CE ESTE DE FACUT?

Azi, Art. 1 din Statutul Sindicatului, din a cărui titulatură, expresia „... ..." ... a căzut, — ...:

Apărarea intereselor morale și culturale ale tuturor artiștilor membri ai Sindicatului; strângerea legăturilor de colegialitate și solidaritate profesională între artiști; întrebuințarea ... ... pentru a susține drepturile membrilor săi în timpul și în toate ocaziunile, în legătură cu profesiunea; ajutorarea membrilor în caz de încetare parțială sau generală de lucru, ajutorarea în caz de boală; precum și în cazul când membrii sunt suspendați din lucru pentru ... care Sindicatul nu le va găsi întemeiate; ridicarea și menținerea prestigiului și demnității corporațiunei; crearea unei case de ajutor și pensiune pentru membrii Sindicatului; protecțiunea tuturor artiștilor din România; înființarea unei case de retragere pentru membrii Sindicatului.

ȘI CARE E REALITATEA?

Realitatea este că nici ... din aceste „idealuri" ale actorilor ... nu s'a înfăptuit.

„Interesele morale și materiale" și le apără actorii, și azi, individual.

Ajutorarea de către Sindicat a mem...

[illegible]

D. PIU MIRONESCU
ales membru în comitet

... obținând respectivele voturi, d-nii:

1. George Vraga	300	voturi
2. Piu Mironescu	238	„
3. Ion Gheorghiu	236	„
4. C. Tănase	230	„
5. Titi Mihăilescu	204	„
6. Fănuță Cotlimon	184	„
7. N. Gârdescu	170	„
8. Gh. Storin	158	„
9. Vasile Crețoiu	153	„
10. Chr. Eftimiu	150	„
11. Tony Bulandra	150	„
12. V. Ciocazza	144	„
13. Jean Toneanu	136	„

Au mai candidat, fără a obține voturile necesare spre a intra în comitet, d-nii:

14. H. Roman	120	voturi
15. Niculescu-Buzău	119	„
16. Ion Livescu	60	„
17. Cezar Theodoru	60	„
18. Gh. Soare	30	„
19. Mișu Bejan	30	„
20. C-tinescu Dolar	13	„
21. C-tinescu-Cărbune	8	„
22. I. Ducera	6	„

In urma rezultatului votului, comitetul de conducere al „Sindicatului Artiștilor Dramatici și Lirici din România" s'a constituit astfel:

Președinte: d. George Vraga.

Vice-președinți: d-nii Gh. Storin, C. Tănase și Ion Gheorghiu.

Membri: d-nii Piu Mironescu, Titi Mihăilescu, Fănuță Cotlimon, N. Gârdescu, Vasile Crețoiu, Chr. Eftimiu și Tony Bulandra.

Cenzori: d-nii V. Ciocazza și Jean Toneanu.

Votul a indicat, așa dar, un comitet alcătuit, în majoritatea lui, din artiști tineri.

In epoca tinereții triumfătoare, în toate domeniile, tinerețea a triumfat și în rândurile artiștilor.

O garanție că doleanțele actorimei române vor fi, înfăptuite, realizate.

Sărbătorirea d-lui profesor George Cuza

Aspecte.. Numeroase personalități moldovene și reprezentanții Național-Socialismului german au sosit la Iași spre a felicita pe profesorul Ieșan.

Și anul acesta, ca și în trecut, **Moldova Naționalistă și Creștină**, a sărbătorit cu tot entuziasmul ei viguros, pe profesorul **Gheorghe Cuza**, de ziua Sfântului Mucenic **Gheorghe**.

Sărbătoarea fruntașului naționalist **Gheorghe Cuza** este întotdeauna și o sărbătoare a Moldovei Naționaliste, — a lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Și, tocmai de aceea, sărbătoarea pioasă, de înaltă reculegere în fața trecutului, capătă la Iași și un aspect de mare sărbătoare de familie, pentru că aci, pe aceste meleaguri moldovene, se află strădania de jumătate de veac de luptă a familiei **A. C. Cuza**.

Sărbătorirea prof. Gheorghe A. Cuza se face regulat la Iași într'un cadru de respect profund a vechilor noastre datini naționale și creștine — ortodoxe —, din care cauză, de fiecare dată, se află în ziua aceasta a Sfântului Mucenic, în casa primitoare a profesorului Ieșan, însuși Inalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Moldovei, alături de d-l Profesor A. C. Cuza, **Patriarhul Naționalismului Românesc** și de fiul său Gheorghe Cuza, neînfricatul urmaș și curajos luptător al cauzei noastre naționale. Și, fiindcă grădina casei din str. Codrescu era în floare, s'a întins masă mare, afară, după datinele cele vechi. I. P. S. S. Mitropolitul Irineu al Moldovei, a dat creștineasca binecuvântare bucatelor, iar corul studenților dimpreună cu întreaga asistență a cântat „Hristos a Inviat", după care ... a început sub copacii înfloriți de primăvară proaspătă, ... prietenos și cântece de ... De jur împrejur fluturau drapele naționale ce purtau pe ele semnul acela ce ... ... noastră ... de veacuri și peste veacuri, pe acest pământ.

Masa pe care o prezidau I. P. S. S. Mitropolitul și d-l Profesor A. C. Cuza aduna în jurul ei ... luptătorii Moldovei pentru HRISTOS, REGE și NEAM și pe reprezentanții Marelui Reich German în frunte cu d-l dr. Springer, Vice-Consul, Profesor Universitar Fritz Valjanek, dela Universitatea din Berlin, Căpitan Hans Fischer, și Locotenent Otto Bieler din misiunea militară germană și von der Hiedt, șeful coloniei germane din Iași.

Tineretul Universitar Creștin dela Universitatea Mihăileană era viguros reprezentat prin sute de tineri ce știu să lupte și să moară pentru apărarea ideii naționaliste și învierii neamului Românesc.

Fruntașii comerțului românesc în frunte cu d-nii Gh. Ștefănescu, Gheorghe Iancu, Constantin Vlădescu, Ioan Gafencu, Gavrilaș și fruntașii meseriașilor în frunte cu d-nii Constantin Traciuc, Ioan Alexandrescu și Cristea Verusi, au prezentat felicitări domnului Profesor Gheorghe Cuza, urându-i mulți ani pentru izbânda Zvasticei.

La prânz, d-na și d-l Profesor A. C. Cuza au oferit un dejun în frumosul parc al locuinței din str. Codrescu, la care au participat I. P. S. S. Mitropolitul Moldovei, d. Profesor A. C. Cuza, Profesor Universitar Fritz Valjanek dela Universitatea din Berlin, d. dr. Springer Vice-Consulul Germaniei, Căpitan Hans Fischer, Locotenent Otto Bieler din misiunea militară germană, von der Hiedt, șeful coloniei germane, d-nii Profesori universitari Constantin Tomescu, Ștefan Berechet, Valeriu Iordăchescu, Cicerone Iordăchescu, George Pascu, N. N. Gane, fost primar al Iașului, d-na și d. Colonel Negoiescu, d-na și d. C. Simionescu, Rectorul școalei de Belle Arte Iași, d. Colonel Alexandru Bunea, d. Toma Vlădescu, publicist București, d-na și d. dr. Romano, d-na și d. dr. Neculai Lazăr Iași, d-na și d. Vasile Stoica fost prefect-Bârlad, d-nii magistrați: Grigore Miron Cuza, Bosie, Neculai Schiopu, Alexandru Pogonat, avocați Titus Frangulea, Theodor Fuiu, Alexandru Harhas, Andrei Velciu, Ionel Breidenfeld, Titel Șuțu, Ioan Haler, d-nii profesori: Richard Hette, Ioan Stoian, Simion Vargaru, Eleonor Usatiuc, Valentin Celaru, Mihai Hulubei, Giurcăneanu Claudiu, Martiniuc Constantin, Traian Jelea, farmacist, Rudolf Șuțu, dr. Costinescu A., dr. Napoleon Frandin, Iași, dr. Jean Ghiulea, directorul ziarului „MUNCA" București, avocat Zaharia Andronic-Tecuci, avocat Ignat Martaș-Huși, avocat Virgil Rusu și dr. David Mircea Vasiliu, dr. Haralambie Marcel Adam-Dorohoiu, Profesor Morărescu Ioan și Astărăstoaiei-Fălticeni, avocat Mihai Manea, Gheorghe Urziceanu, m... Pamfil, d-na și d. avocat Antoniu-Bacău, Colonel Suruglu și Ionel Orășanu-Brăila, locotenent Moylă, pictor Constantin Agafiței, învățător Petre Spiridon, avocat Const. Corol, Octavian Chițoveanu, Traian Corol ș. a.

In tot cursul după amiezii, numeroși intelectuali din Iași au prezentat felicitări domnului Profesor Gheorghe Cuza. Sute de telegrame din întreaga țară au fost primite cu acest prilej de d. Profesor Gheorghe Cuza.

Cu prilejul acestei sărbătoriri I. P. S. Irineu, Mitropolitul Moldovei și d-nii A. C. Cuza, d. Profesor Universitar Fritz Valjanek Vice-Consul, dr. Springer ș. a., au toastat pentru domnul Profesor Gheorghe Cuza și pentru fraternitatea româno-germană.

Fachiri din Cirenaica și Magul dela Câmpina

Zice telegrama:

„ROMA, 4 (Rador). — Ziarul „Telegrafo" declară, sub semnătura d-lui Ansaldo, că generalul Wavell a săvârșit o gravă eroare strategică oprind ofensiva engleză după ocuparea Cirenaicei.

Numai printr'o înaintare rapidă spre Tripoli — afirmă d. Ansaldo — ar fi putut englezii să izgonească puterile Axei depe continentul african".

Și așa mai departe...

Cirenaica aceasta revine mereu în actualitate.

Așa dar, iar o vom întâlni pătrunzând în comunicatele asupra ostilităților anglo-italiene din Africa.

Cirenaica nu este alta decât Lybia, posesiunea italiană din nordul Africei situată pe litoral, între Tunis și Egipt.

Dar Cirenaica a mai fost „de actualitate" și cu câțiva ani înainte de actualul război.

Tot prin intermediul presei, s'a putut citi, într'o bună zi, în ziare, o telegramă care spunea:

„Guvernatorul Lybiei a publicat un decret prin care interzice practicile fakirismului.

Hotărîrea a fost luată cu aviză favorabil a ... de ulemale mai cultivate.

Prin această decizie se speră a se pune capăt obiceiului de a merge pe cărbuni, de a înghiți scorpioni și ... și de a-și smulge cu cleștele carnea de pe trup în chip de penitență".

Tot fost de noi pretext pentru a ... că ..., într'o vreme, foarte în ..., o ... literatură fakirică.

Și azi ... ... noastre după ... lui Sar Peladan...

Un reprezentant al acestei literaturi, ...

[illegible]

C. Constantin

Zece Mai și poruncile ceasului

Din propriu-i sânge, din propria-i viață un neam își croește marele drum al destinului prin veșnicie, în nemărginire.

Și dacă libertățile sunt mai mult de suflet decât de mușchi și sânge, Zece Mai, această zi a atâtor ani de frenetice afirmări naționale, ne dovedește cum un neam a știut să-și durează și din suflet și sânge autonomie, libertate, afirmare.

Neamul românesc a avut o singură instanță în fața căreia s'a prezentat pentru a-și afirma dreptatea: au fost altarele străbune iar cel mai nedezmințit și mai fidel aliat ce l-am avut a fost blocul nostru daco-roman încleștat de culmea Carpaților.

Și vodă și țăranul și moșnegii și feciorii, aceeași cruce și aceiași sabie au purtat, iar dreptatea Neamului chiar dacă săbiile ruginea n'a ruginit.

Zece Mai, acest popas în primăverile eternității noastre, ne-a rămas simbolul vitejiei și virtuților străbune.

Noi tineretul României avem misiunea ca din durerile prezentului să reîmprospătăm cultul eroismului și să arătăm ce va să fie!

Orice primejdie sau piedică este cel mai tare îndemn spre afirmare, stârnește și scoate la iveală puteri sufletești nebănuite.

Am vorbit continuu despre tinerețe și n'am vrea să ne cotropească valurile timpului, — să ne trezim iremediabil îmbătrâniți cu o misiune neterminată.

Acolo unde e moarte, tinerețea aduce miracolul vieții, dar viața se afirmă prin moarte.

Să înțelegem însfârșit că ideea are ecoi dacă e dublată de faptă, iar la faptă nu se poate ajunge decât prin Unire.

Este porunca ceasului de acum.

D. C.

Ce ar fi Cinstea la Conducere

(Urmare din pag. 1)

TOMA VLADESCU

Trei ani dela moartea lui OCTAVIAN GOGA

de arhitect Musicescu-Tunari

Doamnele Veturia Goga şi Maria General Antonescu, la ieşirea din biserică, după oficierea parastasului

Arh. Musicescu-Tunari

60 DE ANI

dela ridicarea României la rangul de Regat

10 MAI

Textul istoricei Legi votată de Adunarea Naţională la 10 Mai 1881

„ART. 1. — România ia titlul de Regat.

Domnul ei Carol I ia pentru Sine şi moştenitorii Săi, titlul de Rege al României.

ART. 2. — Moştenitorul tronului va purta titlul de Principe Regal".

1881

ŞEDINŢA ISTORICA A ADUNĂRII NAŢIONALE IN CARE S'A PROCLAMAT INALŢAREA ROMÂNIEI LA RANGUL DE REGAT

Trăiască România! Trăiască Majestăţile lor Regele şi Regina!"

1941

Viaţa lui Octavian Goga

Amintirea lui Oct. Goga

Ilie Iulian Gonceanu

COMEMORAREA LUI NICOLAE IORGA

Fundaţia Carol I, din Cap Ruta, dela a cărei întemeiere s'au împlinit 50 de ani

Parastas de 3 ani